

Слѣдъ малко воденчариятъ, Краличътъ и Марийка, която въ време на борбата бѣше избѣгала подъ единъ брѣстъ и хленчеше уплашено, отивахъ къмъ манастиря, чиито високи стѣни, огрѣни отъ мѣсечината, бѣлѣхъ се мѣжду тъмнитѣ клонове на орѣхитѣ и тополитѣ. Подиръ тѣхъ тръгнахъ къмъ манастиря и непознатата фигура.

III.

Манастирятъ.

Тѣ изминяхъ една полянка просѣяна съ голѣми каманяци, подъ клоноветѣ на столѣтни орѣхи съ искърмушени отъ старостъ дънери, и прѣдъ тѣхъ се испрѣчихъ ясно високитѣ зидове на манастиря. Той при тайнственното лунно освѣщение, приличаше на готтически замъкъ, съ фантастически очертани върхове.

Прѣди нѣколко години, тая стара ограда се гордѣеше съ исполински боръ, който съ своята рунтава шапка, дѣто пѣе хиляди птичи гнѣзда, заслоняваше старовремската черковка. Но бурята катури бора, а игумена на черковата ѣхъ съ гради нова. Сега тя, съ своятъ високъ, по новото зодчество издигнатъ куполъ, странно противорѣчи съ осталитѣ вѣти постройки, памѣтници на миналото, и даже грози, като кжсъ нова хартия залѣпена на старъ пергаментъ. Старата черкова и стариятъ боръ паднахъ подъ ударитѣ на сѣдбата, и отъ тогава манастирятъ затъмнѣ, не веселѣ вече окоето съ гигантското дърво до облацитѣ; не възвишаватъ благочестиво душата зографисанитѣ по стѣнитѣ образи на святци, арахангели, прѣподобни